

Sygn. akt **IX GC 787/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant – st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa: M. W.

przeciwko: (...) (...)” sp. z o.o. w P.

o: zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę: 7838,41 zł

SSO K. Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód – **M. W.** pozwem wniesionym w dniu 8 lipca 2015 r. przeciwko **(...) (CEE) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.** domagał się zapłaty kwoty 1 205 512,51 zł wraz ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych szczegółowo w pozwie.

Powód wskazał, że na przestrzeni lat współpracy gospodarczej strony oraz nieuczestniczący w tym sporze (...)V. W T. zawarły kilka umów o współpracy handlowej.

1 sierpnia 2011 powód zawarł z pozwanym umowę na czas nieokreślony, z możliwością jej wcześniejszego wypowiedzenia za 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia. Postanowienia przedmiotowej umowy w całości zastąpiły uzgodnienia pomiędzy stronami z 1 października 2005 r. Powód miał sprzedawać usługi, towary i kompleksowe rozwiązania oferowane przez pozwanego w jego działalności gospodarczej. Z tego tytułu powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie stałej 195 000 zł (płaconej w równych miesięcznych ratach) oraz w kwocie zmiennej (success fee) zależnej od zrealizowanych celów sprzedaży/zadań określonych i negocjowanych raz do roku na początku każdego roku kalendarzowego. Część stała wynagrodzenia miała być wypłacana powodowi co miesiąc na podstawie wystawionej przez niego faktury. Część zmienna miała wynosić 73,3% części stałej pod warunkiem wykonania 100% założonych celów. Wysokość części zmiennej miała być wstępnie wyliczana co kwartał a ostatecznie miała być obliczana raz w roku, nie później niż do końca pierwszego kwartału za rok poprzedni na podstawie osiągniętych wyników/celów. Zgodnie z §2 ust. 6 umowy z 2011 r. powód za swoje usługi miał wystawić fakturę na kwotę powiększoną o należny podatek VAT. Po rozwiązaniu umowy przez powoda, pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz M. W. odszkodowania za powstrzymanie się od działań konkurencyjnych w wysokości 58,3% średnich przychodów z powoda obliczonych za okres ostatnich 12 miesięcy, które nigdy nie zostało zapłacone.

W oparciu o ustne negocjacje strony uzgodniły, że wynagrodzenie za usługi świadczone przez powoda będzie mu wypłacone po zakończeniu współpracy.

5 listopada 2014 powód otrzymał od pozwanego wypowiedzenie umowy z 1 sierpnia 2011 r. W kolejnym piśmie, tj. z 20 listopada 2014, pozwana miała przyznać, że w okresie od 1 sierpnia 2011 do 31 stycznia 2015 strony łączył stosunek prawny, z którego wynikał obowiązek zapłaty wynagrodzenia na rzecz powoda. Co więcej, pozwana ustaliła wysokość wynagrodzenia należnego powodowi za ostatni miesiąc obowiązywania umowy na kwotę 56.600 EUR brutto.

Pismem z 22 grudnia 2014 powód zwrócił się do pozwanego z żądaniem uregulowania należności przysługujących mu z tytułu wynagrodzenia za wykonywanie umowy w okresie od lipca 2012 do dnia jej rozwiązania, a następnie wystawił 4 faktury VAT nr: FV (...) na kwotę 231 888,83 zł, FV (...) na kwotę 463 777,65 zł, FV (...) na kwotę 463 777,65 zł, FV (...) na kwotę 277 957,21 zł. Należność wynikająca z FV (...) na kwotę 231 888,83 zł została stwierdzona nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w postępowaniu upominawczym w dniu 27 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. (...). W toku postępowania pozwana ostatecznie skutecznie złożyła sprzeciw.

W odpowiedzi na pozew w niniejszej sprawie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości na koszt powoda. Pozwany podał, że jedyną obowiązującą umową między stronami była umowa o współpracy z 1 sierpnia 2011 r., która zastąpiła wszystkie wcześniejsze ustalenia ustne i pisemne zawarte z pozwaną, jak i wszelkimi podmiotami powiązanymi z pozwaną. Umowa ta jednak została przez pozwaną wypowiedziana i przestała obowiązywać od 5 lutego 2015 r. Pozwany podkreślił, że w tym samym czasie nie istniała żadna inna umowa o współpracy, która miałaby łączyć powoda ze spółką (...).V., tj. inną niż pozwany, a powód nie świadczył jednocześnie usług na rzecz więcej niż jednego podmiotu z grupy kapitałowej pozwanego. Wynagrodzenie powoda było wypłacane nie przez pozwanego, ale przez spółkę z grupy kapitałowej pozwanego. Powód faktury adresował bezpośrednio na wspomnianą spółkę. Powód przez cały okres współpracy świadczył jedną i tą samą usługę jednocześnie otrzymując jedno wynagrodzenie. Pozwany wskazał, że roszczenie powoda uległo częściowo przedawnieniu – tj. wyszczególnione w FV (...).

Strony do końca procesu podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – M. W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie doradztwa, marketingu i zarządzania. Pozwany jest spółką kapitałową z grupy (...). Do tej samej grupy kapitałowej należy spółka holenderska (...).V. w T.. Prezesem zarządu pozwanej co najmniej do 29.3.2017 był J. C. (1).

Bezsporne, a nadto dowód – wypis z Ceidg powoda (k. 23), informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanej (k. 800 i n.), zeznania przedstawiciela strony pozwanej (protokół el. z rozprawy z 29.3.2017).

1 października 2005 w P. strony zawarły umowę o współpracy zgodnie z którą pozwany zlecił powodowi sprzedaż usług i oprogramowania i uzgodnień z klientami przed wdrożeniem systemu (...). Za swoją działalność powód miał otrzymać wynagrodzenie składające się z kwoty stałej 173 182 zł rocznie płaconej w 12 równych miesięcznych ratach oraz części zmiennej zależnej od zrealizowania celów sprzedaży/zadań określonych i negocjowanych raz do roku na początku każdego roku kalendarzowego. Umowa została zawarta na czas nieokreślony z 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego adw. kserokopia ww. umowy (k. 24 i n.).

1 sierpnia 2011 w T. P. strony zawarły umowę o współpracy zgodnie z którą pozwany zlecił powodowi sprzedaż usług i oprogramowania i uzgodnień z klientami przed wdrożeniem systemu (...). Za swoją działalność powód miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie stałej 195 000 zł (płaconej w równych miesięcznych ratach) oraz w kwocie zmiennej (success fee) zależnej od zrealizowanych celów sprzedaży/zadań określonych i negocjowanych raz do roku na początku

każdego roku kalendarzowego. Część stała wynagrodzenia miała być wypłacana powodowi co miesiąc na podstawie wystawionej przez niego faktury. W okresie pierwszych 12 miesięcy od momentu podpisania umowy pozwany będzie płacił na poczet części zmiennej (success fee) 36,7% części stałej, a ostateczne rozliczenie celów i obliczenie części zmiennej za okres pierwszych 12 miesięcy, tj. okres od 1.8.2011 do 31.7.2012 nastąpi do 31.8.2012. Część zmienna miała wynosić 73,3% części stałej pod warunkiem wykonania 100% założonych celów. Wysokość części zmiennej miała być wstępnie wyliczana co kwartał a ostatecznie miała być obliczana raz w roku, nie później niż do końca pierwszego kwartału za rok poprzedni na podstawie osiągniętych wyników/celów. Zgodnie z §2 ust. 6 umowy z 2011 r. powód za swoje usługi miał wystawić fakturę na kwotę powiększoną o należny podatek VAT. Po rozwiązaniu umowy przez powoda, pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz M. W. odszkodowania za powstrzymanie się od działań konkurencyjnych w wysokości 58,3% średnich przychodów z powoda obliczonych za okres ostatnich 12 miesięcy. Zgodnie z §5 ust. 1 umowy stron umowa o współpracy z 1 sierpnia 2011 r. zastąpiła w całości umowę z 1 października 2005 oraz wszelkie ustalenia ustne i pisemne zawarte z pozwaną, jak i wszelkimi podmiotami, powiązania z pozwaną zawarte przed 1 sierpnia 2011 r.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego adw. kserokopia ww. umowy (k. 35 i n.).

W okresie od grudnia 2006 roku do lipca 2011 oraz od lipca 2012 powód wystawiał na spółkę (...)V. w T. faktury VAT za usługi wykonywane na rzecz pozwanego na podstawie umów – początkowo z 1 października 2005 r., a następnie z 1 sierpnia 2011 r. Do lipca 2012 powód wysłał swoje faktury do pozwanej spółki. Po zmianie systemu w Polsce przez pozwaną i uzgodnieniach stron, powód wysłał już swoje faktury za czynności wykonywane na rzecz pozwanej do spółki (...)V. w T. od sierpnia 2012 r. (...)V. w T. opłacała powodowi te faktury. W opisie faktur wystawianych na (...)V. w T. powód podawał „montly maintance fee for (...)suport”. Wynagrodzenie powoda stanowiło sumę szeregu składników, do których należały m.in. koszty podróży zagranicznych, w tym biletów lotniczych, przejazdów, posiłków i spotkań z klientami, tudzież pobytu w hotelach etc.

Dowód – kserokopie faktur VAT wystawionych przez powoda na (...)V. w T. wraz z załącznikami (k. 232-440, 471 i n.), dowody płatności (k. 441-465, 497 i n.), list internetowy powoda z lipca 2012 powoda do X. C. , korespondencja wewnętrzna między X. C. a F. B. ; zeznania świadka F. B. , zeznania świadka L. H. (protokół el. z rozprawy z 24.10.2016), zeznania świadka S. J. , zeznania świadka A. K. , zeznania przesłuchanego za stronę pozwaną J. C. (1)

Istniały dwa powody, dla których doszło do zmiany fakturowania z pozwaną na (...)V. w T.. Pierwszy dotyczył tego, że powód najpierw sam wystawiał na pozwanego a następnie pozwana wystawiała faktury na (...)V. w T. i to była podwójna praca, czego pozwana chciała uniknąć; koszty z Polski miały być przeniesione na (...)V. w T.. Drugi powód był taki, że pozwana postanowiła zajmować się obszarem Polski pośrednio przez dystrybutorów. A działalność powoda nie dotyczyła dystrybutorów dlatego pozwana zdecydowała, że powód będzie wystawiał faktury bezpośrednio na (...)V. w T.. Powód był również zainteresowany korzyścią podatkową.

Nigdy ze strony pozwanej nie deklarowano wypłaty powodowi dodatkowego wynagrodzenia, ponad to co otrzymał już od (...)V. w T..

Dowód - zeznania świadka L. H. (protokół el. z rozprawy z 24.10.2016), zeznania świadka N. B. , zeznania świadka A. K.

W okresie objętym dochodzonym w sprawie roszczeniem, aż do 17 lutego 2015, powód nie wystawiał żadnych faktur bezpośrednio na pozwaną z tytułu jakichkolwiek usług prowadzonych na jej rzecz. Wystawione już po rozwiązaniu umowy z 1 sierpnia 2011 r. przez powoda faktury VAT zawierały opis analogiczny do opisu zawartego w fakturach wystawianych na (...)V. w T., tyle że w języku polskim: „obsługa i zarządzanie system informatycznym C.”. Powód nie dołączył do faktur wystawianych na pozwaną żadnych załączników, stanowiących rozliczenie poniesionych kosztów, tj. rozliczeń takich jak załączanych do faktur, wystawionych na spółkę (...)V. w T.. Faktury zostały odesłane powodowi przez pozwaną z informacją , że nie zostały zaksięgowane.

Dowód - zeznania świadka F. B. , zeznania powoda,

Pismem z 27 października 2014 pozwana rozwiązała za wypowiedzeniem umowę o współpracy z powodem z 1 sierpnia 2011 na czas nieokreślony. 5 listopada 2014 powód otrzymał od pozwanej wypowiedzenie umowy z 1 sierpnia 2011 r.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego adw. kserokopia ww. pisma (k. 37 i n.), z zeznania strony powodowej

20 listopada 2014 powód otrzymał pismo pozwanej, niepodpisane przez żadnego jej reprezentanta czy pełnomocnika, dotyczące porozumienia o rozwiązaniu umowy o współpracy. Porozumienie to nie zostało nigdy zawarte, wskazana w nim kwota nigdy nie została powodowi wypłacona.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego a dw. kserokopia ww. pisma (k. 38 i n.), , z zeznania strony powodowej

Pismem z 22 grudnia 2014 powód zwrócił się do pozwanej z żądaniem uregulowania należności przysługujących mu z tytułu wynagrodzenia za wykonywanie umowy z 1.8.2011 w okresie od lipca 2012 do dnia jej rozwiązania, a następnie wystawił 4 faktury VAT nr:

- 1) FV (...) na kwotę 231 888,83 zł,
- 2) FV (...) na kwotę 463 777,65 zł, z datą płatności na 17.2.2015,
- 3) FV (...) na kwotę 463 777,65 zł, z datą płatności na 17.2.2015,
- 4) FV (...) na kwotę 277 957,21 zł. z datą płatności na 17.2.2015,

Dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego adw. kserokopia ww. faktur (k. 45-47), , z zeznania strony powodowej

Należność wynikająca z FV (...) na kwotę 231 888,83 zł została stwierdzona nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w postępowaniu upominawczym w dniu 27 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. IX GNc 410/15. W toku postępowania pozwana ostatecznie skutecznie złożyła sprzeciw a nakaz zapłaty stracił moc.

Okoliczność znana Sądowi z urzędu.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwot dochodzonych pozwem, lecz do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie uczyniła zadość żądaniu powoda.

Bezsporne, a nadto dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego adw. kserokopia wezwania do zapłaty (k. 48).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron o faktach, a także w oparciu o dokumenty dołączone przez strony do akt sprawy oraz na podstawie zeznań świadków i stron. Dokumenty przedłożone przez strony miały charakter dokumentów prywatnych i stosownie do treści 245 k.p.c. stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Strony nie kwestionowały oryginalności czy autentyczności przedłożonych dokumentów. Strona pozwana kwestionowała zasadność wystawienia przez powoda faktur Vat, których zapłaty powód dochodził w niniejszym postępowaniu i w tym zakresie powód nie udowodnił swoich twierdzeń, natomiast pozwana wykazała niezasadność wystawienia faktur.

Dowód z zeznań świadków E. S. i K. K. nie był wprawdzie niewiarygodny, to ze względu na brak wiedzy świadków co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i lapidarność ich zeznań, nie stanowił podstawy ustalenia stanu

faktycznego sprawy, na co zresztą wskazywała strona pozwana w swoim podsumowującym piśmie procesowym (por. k. 823).

Zeznania świadków L. H., N. B., A. K. oraz S. J. sąd uznał za wiarygodne, albowiem były wzajemnie spójnie, logiczne i konsekwentne oraz koherentne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym sprawy. Przy czym na brak interesu tych świadków w zniekształcaniu obrazu rzeczywistości poprzez podawanie nieprawdy wskazuje, że albo nie pracują oni już dla pozwanego (N. B., A. K.), nie pracowali z powodem i nie znają go (L. H.), albo pracują w specjalistycznym dziale księgowym obsługującym podmioty powiązane z pozwanym (S. J.).

Zeznania świadka F. B., nie wzbudziły wątpliwości co do wiarygodności tak Sądu jak i stron. Jego zeznania są zaś zbieżne z zeznaniami pozostałych wiarygodnych świadków w zakresie istotnym dla sprawy.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie J. C. (2) jako świadka, albowiem z informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS pozwanej spółki wynika, że jeszcze 29.3.2017 był członkiem zarządu pozwanej spółki (k. 800 i n.). Mimo tego formalnego pełnienia funkcji w organach pozwanej, J. C. (1) nie miał zdaniem Sądu interesu w zniekształcaniu swoich zeznań poprzez podawanie nieprawdy. Po pierwsze jak podał nie miał żadnego związku z wypowiedzeniem umowy powodowi przez pozwaną, a po wtóre sam rozstał się z pozwanym z tego samego powodu co pozwany – restrukturyzacji przedsiębiorstwa pozwanego. Zatem jego zeznania, jako spójne wewnętrznie oraz koherentne z pozostałymi zeznaniami świadków, a także logiczne i konsekwentne, były dla Sądu wiarygodne w całości.

Zeznania pozwanego sąd uznał za niewiarygodne i jako odosobnione jako pozbawione mocy dowodowej. Zeznania M. W. są niespójne z pozostałym wiarygodnymi zeznanymi w sprawie osobami (powołanymi także przez powoda) oraz sprzeczne z przedstawionymi (także przez powoda) dokumentami. Poza tym Sąd, przy tak wielu dowodach przeciwnych i braku wsparcia twierdzeń innymi środkami dowodowymi, nie może poprzestawać na ocenie wiarygodności dochodzonego roszczenia jedynie przez pryzmat twierdzeń strony żywo zainteresowanej w rozstrzygnięciu sprawy na jej korzyść. Wbrew twierdzeniom powoda z treści przedłożonej umowy z 1.8.2011 wynika, że zastąpiła ona umowę z 2006. Przy czym powód najprawdopodobniej omyłkowo wskazuje na umowę z grudnia 2006, której w sprawie nie dołączył. Wbrew twierdzeniom pozwu powód oświadczył, że nie zawarł z pozwanym żadnego porozumienia, w którym ten deklarował by spłatę zobowiązania dochodzonego pozwem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Powód dochodził od pozwanej zapłaty wynagrodzenia i zwrotu kosztów związanych z wykonywaniem przez powoda na rzecz pozwanej świadczenia z tytułu zawartej przez strony umowy o współpracy z 1.8.2011 r. O ile powód twierdził, że wpłaty, które bezspornie otrzymywał od (...)V. w T., tj. podmiotu powiązanego z pozwaną, dotyczyły innej umowy niż ww., to jednak powód nie sprostował spoczywającemu na nim ciężarowi dowodzenia w tym przedmiocie.

Przedmiot sprawy ogniskował się wokół umowy o współpracy (ang. service agreement). Jeśli chodzi o umowę stron to przypominała ona jednocześnie umowę o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c. (normującym odniesie tego typu umów do przepisów o zleceniu) jak i kontraktu menadżerskiego oraz umowy zlecenia. Odmiennie od dwu pierwszych, ostatnia umowa jest umową skodyfikowaną – uregulowaną szczegółowo w przepisach art. 734 §1 i n. k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Nie ulega jednak wątpliwości, że taka umowa może zostać zawarta zgodnie z zasadą swobody zawierania umów przewidzianą w art. 353¹ k.c. Strony związane były umową service agreement, która jest konsensualna, odpłatna i wzajemna; rodzi skutki zobowiązujące jedną stronę do świadczenia niepieniężnego (powód), a drugą (pозwana) w szczególności do rozliczenia w formie zapłaty. Przepisy nie zastrzegają dla tego typu umowy żadnej formy, toteż może ona być zawarta w dowolnej formie; w tym przypadku została zawarta w formie pisemnej.

W ocenie Sądu umowa z 1.8.2011 r. została zawarta w sposób ważny i skuteczny, a roszczenia dochodzone na jej podstawie nie uległy przedawnieniu w kontekście wskazywania przez powoda momentu wymagalności. Pozwany podniósł lapidarny zarzut części roszczeń powoda z faktury z FV (...) był o tyle niezasadny jeśli wziąć pod uwagę, że faktura ta miała być płatna 17.2.2015, natomiast pozew został wniesiony do Sądu 8 lipca 2015. Wniesienie pozwu w sprawie przerwało - myśl przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. - bieg terminu przedawnienia, określonego w art. 751 pkt 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c., który to termin nie upłynął jeszcze na pewno 8 lipca 2015.

Przechodząc do merytorycznych rozważań dotyczących roszczenia to, zgodnie z jej §5 ust. 1 umowy stron umowa o współpracy z 1 sierpnia 2011 r. zastąpiła w całości umowę z 1 października 2005 oraz wszelkie ustalenia ustne i pisemne zawarte z pozwaną, jak i wszelkimi podmiotami, powiązania z pozwaną zawarte przed 1 sierpnia 2011 r. Przy czym powód nie podawał okoliczności, które miałyby wpływać na wadę jego oświadczenia woli w tym zakresie. Zatem Sąd przyjął - wbrew twierdzeniom powoda - że jedyną umową jaka wiązała strony (a w tym wszystkie spółki z grupy (...)) i na podstawie, której powód mógł domagać się wynagrodzenia za swoje świadczenia, była umowa z 1.8.2011 r.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika jednoznacznie, że wynagrodzenie było wypłacane powodowi początkowo bezpośrednio przez pozwaną, ale od 2012 roku, na skutek zmian organizacyjnych w grupie spółek oraz ustaleń ustnych oraz e-mailowych, ustalono, że wynagrodzenie wypłacać będzie podmiot powiązany z pozwaną - (...).V. w T., na podstawie faktur VAT wystawianych przez powoda na tę spółkę. Takie rozwiązanie zastosowane zostało w praktyce i powód rzeczywiście faktury za świadczone przez siebie usługi wystawiał na (...).V. w T.. Powód nie wykazał, aby świadczył możliwe do oddzielenia dwa rodzaje usług, tj. zarówno na rzecz pozwanego jak i na rzecz (...).V. w T., a wręcz przeciwnie - z przedstawionych dokumentów (faktury wystawiane na (...).V. w T. wraz z załączonymi dokumentami dokumentującymi poniesione wydatki) oraz z zeznań świadków wynika, że powód świadczył jeden pakiet usług dla zleceniodawcy za zapłatą jednego wynagrodzenia. Z zeznań wiarygodnych świadków, z których część była także powołana przez stronę powodową, a część nie ma już żadnych związków z żadną ze stron, wynika, że spółka (...).V. w T. nie płaciła swojego, lecz cudzy dług. Takie postępowanie jest zgodne z powszechnie obowiązującymi zasadami wykonywania zobowiązań. W myśl bowiem z art. 356 § 1 k.c. wierzyciel może żądać osobistego świadczenia dłużnika tylko wtedy, gdy to wynika z treści czynności prawnej, z ustawy albo z właściwości świadczenia. Strona powodowa nie podawała, aby osobiste świadczenie dłużnika z tej wzajemnej umowy wynikało z treści czynności prawnej, a ze względu na swoją pieniężną postać (zasadniczo niecharakterystyczny element zobowiązań wzajemnych), osobiste świadczenie dłużnika-pozwanego nie mogło wynika z ustawy, a tym bardziej z właściwości tego świadczenia. Natomiast zgodnie z art. 356 § 2 k.c. jeżeli wierzytelność pieniężna jest wymagalna, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, chociażby działała bez wiedzy dłużnika. W sprawie zaś bezspornym było, że wierzytelności z faktur wystawionych na (...).V. w T. były w czasie płatności wymagalne.

Spełnienie tych wierzytelności - tj. zapłata świadczeń objętych fakturami załączonymi do kolejnych pism procesowych stron było w zasadzie bezsporne. Powód jednak twierdził, że (...).V. w T. płaciła swoje zobowiązanie, albowiem na rzecz tej spółki świadczył inne usługi, na podstawie innej umowy, niż dla pozwanej. Strona powodowa nie wykazała jednak swoich twierdzeń, mimo że w myśl przepisu art. 6 k.c. - jako na stronie powołującej się na swoje prawo (dochodzącej roszczenia) - spoczywał - określony w art. 232 zd. I k.p.c. - ciężar dowodzenia. Powód nie wykazał, że świadczył inne usługi na rzecz pozwanego, za które pozwany miałby zapłacić, tj. inne niż te, za które faktycznie zapłaciła (...).V. w T.. To w ramach swobodnych i konsekwentnych ustaleń stron doszło do zastąpienia wszystkich wcześniejszych kontraktów wiążących strony oraz podmioty powiązane z pozwaną umową z 1.8.2011 r. Natomiast od połowy 2012 roku, co zgodnie podali wszyscy słuchani w sprawie świadkowie, doszło do ustaleń pomiędzy stronami, które modyfikowały sposób wystawiania faktur przez powoda. Od tego momentu powód - mimo że stroną umowy nadal pozostała pozwana - miał wystawiać faktury na (...).V. w T.. Było to umotywowane różnymi względami, korzystnymi i wnioskowanymi przez obie strony. Powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, że faktycznie wystawiał faktury na obie firmy z różnych tytułów, lecz za te same okresy. Zauważyć trzeba, że faktura, która stanowi podstawę roszczenia została wystawiona już po zakończeniu współpracy stron i operuje takowym terminem płatności. Wbrew logice, praktyce gospodarczej oraz wcześniejszym zasadom współpracy stron jest wystawianie przez powoda faktur na pozwaną z opóźnieniem wynoszącym kilka lat od domniemanego świadczenia. W przeciwieństwie

do faktur wystawianych i doręczanych (...).V. w T., do faktur dla pozwanej powód nie dołączył dokumentów, które miałyby rozliczać jego koszty związane ze świadczeniem umownym.

Przeto skutkiem wpłat - dokonanych na przestrzenie lata, a należycie wykazanych przez stronę pozwaną, które były zasadniczo bezsporne wobec przedłożonych przez powoda dokumentów księgowych - było wykonanie obowiązku wobec wierzyciela (wykonanie zobowiązania) (por. wyrok SA w Katowicach z 6 grudnia 1990 r., I ACr 60/90, OSA 1991 nr 1, poz. 2, str. 16). Tym samym powód nie jest uprawniony do żądania zapłaty od pozwanej, a powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 i n. k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za koszty zgodnie z wynikiem postępowania. Skoro strona powodowa przegrała sprawę w całości, jest ona zobowiązana do zwrotu kosztów poniesionych przez pozwaną. Na zasadzoną w ten sposób sumę 7838,41 zł składa się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zwrot kosztów zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 7200 zł wynikającej z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002 w sprawie za czynności adwokackie oraz suma 621,41 zł tytułem zwrotu wydatków procesowych pokrytych z zaliczki pozwanego (k. 155).

SSO Katarzyna Krzymkowska